

връзъ него Евангелието. Но като видѣ, че бедниятъ момъкъ нѣма да издържи още много време, съкрати обряда и веднага накара всички присѣтствуващи „добри люде“ да сложатъ дѣсница връзъ книгата.

— Пощадете ме . . . За всички . . . грѣхове, които съмъ . . . направилъ или мислилъ . . . Искамъ прошка . . . отъ Бога, отъ църквата и отъ . . . васъ . . . всич . . .

Той не можа да довърши. Бледото му чело клюмна.

Всички се струпаха около него, положиха дѣсница връзъ главата му:

— Отъ Бога, отъ насъ и отъ църквата да ти бждатъ простени. И ние молимъ Бога да ти ги прости . . .

Мжченикътъ престана да диша. Свършилъ бѣше.

Майка му изписка високо, съ страшень, нечовѣшки гласъ. Сестра Ива се спусна къмъ нея, прегърна я, помжчи се да я отведе въ съседната стая.

Тихо се понесе шѣпотътъ на богомилитѣ:

— Да се поклонимъ Отцу и Сину и Свѣтому Духу. Аминъ. Отче свети, приеми своя рабъ въ твоята правда и низпосли милостта си и светия си Духъ надъ него . . .

Три пѣти тѣ колѣничиха и вдигаха рѣце нагоре, съ вдъхновено, напрегнато лице:

— Благословете и пощадете, аминъ. Да бжде намъ споредъ словото ти . . . Аминъ.

Дѣдецътъ скръсти смирено рѣце на гърдитѣ си. Обърна се къмъ „добритѣ люде“. Лицето му сияеше въ спокойна ведрина:

— Злото престана да има власть надъ плътта му.

Зашушнаха, заблъскаха се богомилитѣ да пристѣпятъ къмъ своя главатаръ, да цѣлунатъ дѣсницата му. Следъ това единъ по единъ преминаваха въ съседната стая. Тамъ тѣ се събраха безшумно около апостола Добръмиръ и почнаха да го разпитватъ за новини отъ краищата, презъ които бѣ преминалъ.

— Навсѣкжде всички се държатъ . . . — каза момъкътъ — нищо нѣма да помогне на Борила . . . Нито кладитѣ, нито страшнитѣ мѣки ще го спасятъ. Навсѣкжде по пѣтя си срѣщамъ невиджани и нечувани работи . . .